

LABINJC DONSKI DORNA LIN

► S velen glosen od mićega mesta

Barbara
Vozila

Puno se je gonalo o nje perke je kantala kanconu od Doris Dragović *Malo mi za sriću triba. Tutta forza* su je puščivali na radije. Finila je osnovnu školu za sost klavirsku i dijatonsku harmoniku i anke za klavir obligatno. Ma, ni nje bilo dosti pa je anke kantala na privato.

Karla Levak nan pridiva od Kožljaka i ima šesnajst let. Hodi va gimnaziju va SŠMB. Va prven razrede osnovne Karlina mat je videla da Karla ima mota, pa ju je zapisala va glazbenu školu va Labine. Kad ni imela za se vadit ili hodit va glazbenu, još je navadila sost gitaru. Rekla nan je da ju je glazba anke interešala anke kad je bila mića, pa je tako šla napred šnju.

Magari ima samo šesnajst let, već imamo dosti tega za napisat za Karlu. Već smo rekli da je kantala pjesmu od Do-

ris Dragović, a to morete pogledat na YouTube. Spot je snimila va Raklje va jeno popolne, a za se to se je prontivala oko pol leta. Onajisti ki joj je najviše va sen ten pomoga je Luka Brgić od Puli. Luka je prvak va svete za sost harmoniku, a Karla je jušto poli njega hodila vadit sost harmoniku na privato. Tako su njih dvo hiteli Karlu med ljudi i ima već deset mijari pregledi va leto don. Ali, Karla ima anke svoju kanconu. Besedi joj je napisala Nevia Korpar, a uglazbi ju je Marko Tomasović. Kancona se zove *Živim kao princeza*, ima trejtijedon mijor pregledi na YouTube, a snimili su je va Pule va Circole. Karla je rekla da ni većega gušta nego kad znoš da zoda sebe imaš nešto ča si ti stori i da moreš reć: „**JA, TO JE MOJE!**“. Samo za Labinjonski dornalin je rekla da

već protivna novu

kanconu ku će celu storit soma. Ni hodila na natjecanja, ma je bila na puno smotrah po cele Istre i bila va gostah na Radio Labine, Radio Istre i Radio Pule.

Karline fameje nanke ni bilo lahko. I mama i tata i nonići su ju peljali tri – četiri puti na šetimonu va Labin, pa pokle i va Pul. Zato nan je rekla da su oni vajka bili tuka zonu i da bez njih ne bi storila toliko tega dosada. Preteli i profesori ju fole i rivaju napred, kako bi i trebalo bit! Karla nan je na kraje rekla: „*Si ki se misle da reju ili ne reju va glazbenu ili kantat, hote! Neće van bit žol!*“. Glazba je s našu Karlu saki don, bilo da kanto, sope ili fućka dok hodi. Sa šesnajst let je već puno storilla, a još vajk je skromna i vadi se za školu koko si mi. Cela redakcija Dornalina Karle želi puno dobrega va privatnen i poslovnjen živote i da nje se si cilevi ostvare.

► Cagodar

Bruno
Falco

Neki bi reka da je naša cakavica najstareji dijalekt va Istre. To ne moremo jušto reć, jer va štorije niki to ni nidere zapiso. Ono ca si-guro moremo reć, je da je od 2019.-tega leta nematerijalno kulturno dobro. Anke, sejne-ga leta, te 2019.-te, va Srednje škole Mate Blažine Labin va školske biblioteke opra se jedon kantun, kega zoveju „LaCa kantunić“. To van je kanutić ka ima si litrati, libreti i po-ežijo po naše. Kantunić je jedon dio projekta Groda Labina kemu je cilj da se sacuvo naš lepi zajik, cakavicu.

„Od vajka se govori i piše po naše; naš Radio Labin ima emisije, va školah se čita i piše po naše. Tu su anke naše Labinske konti, anke Gradska knjižnica ima puno let natječaj „Ca je Ča“. Ali, si su delali saki zose, onaput smo rekli više tako ne moremo, ala provojmo se stavi si skupa pa smo jači. I tako je se to po-celo.“ – rekla je o projektu, va intervjuje viša savjetnica za kulturu, informiranje i odnose s javnošću, Loredana Ružić Modrušan.

Celo leto imamo neki događaj za cakavico; od Ca je Ča, preko Konti do Čakulode na Torjone po lete. Na Torjone se polete nojdu si autori od Istre do Kvarnera. Sada aktualan projekt je anke projekt „Vrajže Istrijanke“ va ken se dela da se zapišu se štorije o (ne)po-znateh Istrijonki. Od teh štorijah se stori anke libar. Autor tega projekta je profešor Daniel Mohorović.

Objavile su se tri zbirke po naše: „Naše be-sedice“, „Merlić od Ca“, „Čakulodi na Tor-jone“.

KAŠETIN ŠTORIJI

Prvo su ljudi imeli stroha gonat po naše. Za vreme Tolije, oteli su na naši kroji parnes talijonski zajik, pošneli su opirat talijonske škole i vrtići. Onaput se cakavica pošnela zobljivat. Nanke hrvoski se ni baš moga cut, sadere se govriilo samo po talijonski. Leta 1914. va Labine, va ulice Sv. Katarine, oprla se hrvoska čitaonica. Kako god bilo, naša se cakavica rivala ocuvat i još don danaska go-vorimo nonje.

CA GONAMO DANAS PO NAŠE?

Danaska je joko teško od mlodeh naraštaji cut kakovu besedu po naše, ali je opet one-isteh ki svoji zajik tendiju i imaju joko radi. Jedna od takoveh je naša „ambasadorica cakavice“ kantautorica Elis Lovrić ka piše i kanto pjesmi po naše.

„Ja son koko puno moleh dece kad son bila mića sanjala da ću kantat, glumit, da ću bit koko oni ljudi na televizije ili nekega ka ti se uživo zapježo. I tako san ja s dvanajs let poš-nela govrit: »Ja bin gitaro, ja bin gitaro!«. Leto pokle, tu nederi poli nove lete kada mi je rođendan, moji su šli va Pul i parnesli mi mojo prvo gitaro ka nose ima dve palmi. Don danaska je iman, a tako je se pomalo i po-celo.“ – rekla bi zose, Elis Lovrić.

Još jedon ka trdo ima radi cakavicu je i Ma-rijan Milevoj. Autor je puno rječnika i libreti po naše, šlovek ka va mićen prste ima celu

storiju Labinštine i cakavice i ka se dela da prežento i ocuva cakavicu. Anke Marijan vidi da se manje mlodeh gona po naše, a ku zgubimo cakavicu, hrvoski zajik će zgubit nešto joko vredno. „Cakavica je ono po cen-se Labinjani poznoju, to je naš identitet, koko ca je kolor od ocijah, vlosi ili naš DNK.“ – rekla je Marijan Milevoj o cakavice.

Danaska se manje ljudi „gona“, a se više se „govori“. Glavni je problem ca dicu od mi-ćega ne vadimo gonat po naše, od stroha da njin to pokvori hrvoski zajik. Onaisti ka tako misli, trdo se žbaljo. Puno besed na cakavice ima sejni koren koko neke besedi na talijon-sken, latinsken, francusken i rusken zajike.

NAROD I „CA“

Oteli smo znat ca naši ljudi pensojo za caka-vico i tako smo prontali jeno digitalno anketo va ke je sudjelovalo valje sto ljudi. Kada smo pitali ca je zonjeh cakavica, ljudi su pisali: materinji zajik, narječje, dio života, najlep-ci dijalekt na svete, ... Na pitanje ku gonaju po naše, 91% ljudi je napisalo da jo. Po naše hi je navadila govrit fameja, a najviše se po naše gona s pretelami. Va ankete je bilo anke por besed za napisat prijevod na hrvoski, 90% je se jušto storilo, a najviše so žbaljivali na besede panjarol. Moremo reć da se od an-ke ti vidi da si cuvamo svoj zajik.

Nas više neće bit, ali će vajka zostat ona naša ca-kavica na ke smo mi govriili, a sada drugi nara-štaji gonaju.

Ovaisti se članak odnosi na radioemisiju ku smo prontali za LiDraNo moja pretelica, Da-nijela Daić, i ja. Sa sejno smo radioemisijo 2020. leta bili pozvani anke na državnu razi-nu smotre. Radioemisiju morete anke poslu-hat na hrvosken tuteka; [\[POSLUHOJ!\]](#)

► Vrajže Istrijanke

Danijela
Daić

Va oven librete Daniel Mohorović gona o sedan vrazžeh Istrijankah: Giuseppina Martinuzzi, Antonina Kranjac, Katarina (Kata) Pucić, Pijerina Juričić, Marija Crnobori, Tatjana Arambašin Slišković i Daša Drnić. Si znamo da sa saken dnevon pride i neka nova štorija. Neki put će bit grda, neki put lepa, ma će vajka nas i druge navadit nečen noven. Si za školo prave da ona ima, kuko receju odgojno-obrazovnu ulogu, po mene takovu ulogu imajo i naši stareji. Pensojte malo, koliko so Van oni štorijah pravili, i opet vajka je ona jena za ku ne znote. Proprijo o ten gonajo vrazže Istrijanke, o svoje štorije.

Jena od lepšeh stvori mi je kuko je ovaj libret nasto: „Čitajući knjigu Proklete Hrvatice Milane Vuković Runjić, uočio sam

da među njima nema ni jedne „proklete“ Istrijanke. U nevezanom razgovoru to sam spomenuo knjižničarki Srednje škole Mate Blažine Majdi Milevoj Klapčić, sada urednici ove knjige, koja me savjetovala: - Pa onda ti napiši!“.

Giuseppina Martinuzzi: retko ki ni ču kuko je ona živela i ca je se ona kambjala. Ma ki od Vas ni ču ili bi ute još neki malo manje poznat kuščić njenega života navadit, samo libret mora otpret!

Antica Kranjac (Tonina Banica), mat je sedan dece ka gona o sedan lekcijah. Lekcije so joko šesne, ma anke pokoživaju se jušto kako i je. Tonina Banica nan gona svoje greški da co od njih i navadimo, uspoređuje današnje vreme i kad je ona bila mloda, a s dve krotke rečenice je

rekla ca so beci sprovega.

Katarina Pucić (Kata Pucić) poznata je ko najstarija Istrijanka i Hrvatica. Rojena je va Austro-Ugarske, a umrla va Hrvoske (pa vi pensojte ca je se proživela). Njene besedi i štorija va sebe imaju taj neki mlodi duh, a kad hi čitamo koko da gonamo s nono.

Pijerina Juričić, kuko autor pravi, ni bila ni slikarica, ni spisateljica ni neka škološana diplomatkinja, ma je bila umjetnica života ca anke vidimo kroz štoriju ku ne moremo čut od sakega. Štoriju ku je podelila s nami prvo nego je šla.

Marija Crnobori Fotez, o ve vrazže Istrijonke vadimo kroz jedon intervju. Va svojen živote odigrala je preko tristo kazališneh ulogah i recitala je anke čakavsko poezijo. Kroz intervju, ne gona samo ca je delala i kamo je rojena, ma anka je pravila ku je istina ono ca so si gonali zonjo i za Ivana Gorana Kovačića, a anke za ustaškega generala Antu Moškova.

Tatjana Arambašin Slišković – bila je vela književnica ka ni rojena va Istre. Ni se rodila va Istre, hodila je va krcato veli grodi i zemlji, ma opet se namorala va Istro, Pul. I tako Tatjana gona o ten ca je to nami „priko mora“, o veleml grodami i partizanami i njene vrste zarobljeništva.

Daša Drnić, delala je ko maeštra engleskega, prevoditeljica, đornalista i urednica. Živela je va Beograde, Rike i Kanade. Daša je bila joko kurjoža, se je utela znat i vajka je imala krcato tega za pitat. A za Vas je anke pustila por pitanjah, na keh nikad ni dobila odgovor.

Va jeno ruko moglo bi se reć da je to sedan biografijah, ma ne so to proprijo biografije. Va jenen momente gona jena vrazža istrijanka, va druge autor i to je proprijo dolo jedon poseban gušt. A nakon ca budete proštudijali ca je saka ta ženska se pasala i proživela samo ćete moć reć da so stvarno vrazže.

riči i versi

Paolo
Gobo

Naši kraji

Živet va našen kraje je nešto najlepše na svete. Imat svoju kulturu, svoji običaji, svoju kompaniju i mesto kade pripadaš, kade si doma, kade moreš govorit po naše.

Sadere je lepo, ma kako bi rekli, doma je najlepše. Moje doma je moja Istra, moj Kršon od malo štabelih ljudi, moja kamera, fameja i moj močak ki me sadi don dočeka spreda ulazneh vrotah.

Ponekad se prevec zgubimo va silnen blještavile, va svete kade je previše ljudi, va dele, va obavezah i va sin nekeh stvorah ke ne moremo kontrolat, ma nan sejno pune glovu.

Naši kraji, lepi, bogati, stori i normalni. Bogati sa srcen, teplinon, voljon, ljubavi i famejon. Lepi sa sen ča nan pružaju, od mora, planina i strmina. Stori ošto su tu jedonput živelu si ljudi zbog keh smo tu kade smo, s našun čakavicun i našin pretelami i kulturu i normalni aš ponekad je lepo prit va selo s mićin ljudami velega srca.

Moji kroji, ma kakovi god da ste, vajka se tu. Vamin se vajka moren tarnat i ponekad i počakulat. Ne fantadžote prevec i grdega mi nikad nećete reć.

Leonarda
Ivašić

Kuko me nona škapulala od munjene prit

Danijela
Daić

Seda son deset dni zaprta morala bit,
Corona me ćepala
I ni me utela pustit.

Sa štufa,
Munjena son počela bit
I tako son štruklji počela mesit.
Za juhu pašti,
I krafi falilo nan ni.

I tako je mojih deset dni
Pasalo va hip.

„Ma ki te tako navadi mesit?“,
Sestre niš ćoro bilo ni.
Ali zato se ja spametin dobro.

Ni moja nona mene samo peleni kambjivala,
Ona me štupini vadila motat,
Ona me pažul navadila sudit i kumpir vinjevat,
Ona me navadila šit,
Ona me navadila mesit,
Ona me navadila ca znači nekega radi imet.

Moj nono i njegova borka

Hop ... nonje son.
“Ala, sedi se” - reka je stori.
Portili smo, cujen motor...
Peljemo se.

Sunce blešći ...
More cisto koko zrcalo,
Sako malo bi me co i poprskalo.
Fermali smo se...

Više ne cujen motor.
Stori se već protiviva,
Vine je bašton na ken
je udica montana,
a z vlosima mi se igrala
ledena tramontana.
Pljus... steže se konac...
“Eko je” - reka je stori.
Stori je ribo čapo i
mene da je cistin fiko.

Tako su ure i ure pasivale,
A ribe se va kante rivale.

Ona me zajno spameti nonjega...
Onega “storega” ka me je ime radi,
ali on je nju vajka s novu pituro nagradi.
Niki je ni moga kambjat,
stori svoju borku nikad ne bi moga dat.

Moj stori nono i njegova borka
s ko je kili i kili ribi peljo doma.

► Ca nas je elektronika šempjala?

Leonarda
Bubić

Danaska je va sake kuće baren jena peršona ka ima malo moderneji telefon. Ni to više samo na tipki koko nekad ca je bilo. Dosti puti moja nona govori kako je bilo kada je ona bila mića. Nekada so ljudi bili kontenti ko je va celen sele bi magari jedon fiksni telefon. Da ne gonamo da ni bilo nanke i od Interneta. Danaska je to malo drugošlje.

Zmislili so ti „vrajži“ telefoni (kako bi naši noniči rekli). Oni misliju da nan koriste samo za se igrat, ma so žbaljali, a mi smo njin to i pokazali. Na Internetu moremo noć sakukove informacije i to zajno. Ne robimo cekat da gremo va butego po đornal ili da nan ki co pravi. Moremo se somi storit. Danaska je saki drugi đornalin digitalni. Vijesti so nan dostupne va bilo ko doba i, bimo rekli, za vajka. Na Internetu se stvora ne otaru nikadar, dok đornali hitamo ča jer nan delao smeti. Kada već gonamo za smeti, Internet đornal je i ekološki bolji jer ne delamo toliko otpada. I butegi su pošnele bit preko kompjutera. Va ovo vreme Koroni to nan je i dobro prišlo jer ne hodimo va vele gužve ljudi kada nan ni vela preša, već si somi naručimo ca nan robi da nan pride na prah (ako je moguće, naravno). Kako se sada ne moremo videt s našo famejo i preteli ki živejo dugo od nas, elektronika nan je dobro

prišla i za to. Va sako doba moremo zvat i gonat anke da se vidimo preko kameri, slat si slici i videi i storit si ugođaj koko da smo skupa. Prednost tega je i ca to obavljamo uz miću potrošnju, pa moremo reć da nan je ta tehnologija dosti ušporala. Mi deca moremo imet školu preko kompjutera, magari nan ni mrvu lepo koko kada smo va svojen razrede. Ali, koko i se, koliko ima prednosti, toliko ima i mana. Ko saki don po celi dni stojimo za ti kompjuteri i telefoni ćemo anke i obolet. Čemo si pokvorit vid, bolet će nas hrbat, kosti i glova. Trebamo si noć granicu za se, tako i za to. Znate kako se rece: „Ca je previše nanke s kruhon ni dobro.“

Na kroje moremo reć da je peršona kemi je ta razvoj joko pomoga, a nekemi to i dalje ne štimo. Kako bilo da bilo, sakkor se misli da gremo napred va ten svete.

► Mlodi nekada i danaska

Katarina
Gobo

CA JE DRUGOŠLJE?

Imet 17 let nekada i danaska je joko drugošlje. Danaska su mlodi vajka zatakani za telefoni. Neki puti nanke nimaju s ken normalno za gonat jer su telefoni kambijali preteli. Današnje kompanije reju vonka na fešte ili va oštariju. Mlodemi je danaska najvažneja stvor se pofolit na instagrame i slično. Nekada su stvorah bila drugošlja. Gonala son sa svoju nonu ka je 1954 leta imala 17 let. Oni nesu imeli telefoni i nesu se mogli dogonat sakeg trenutka kada i kede reju. Kad bi se nošli bi se dogonali kada će se drugi put noć. Šli su na tanac sa svojemi mladami i mladićami ili su šli va čine, ali su vajka bili najdulje do 11 ur. Ku bi zakasnili doma i 10 minuti mat bi nji se joko najodila. Vajk su, a pogotovo ženske, pomogle va kuće. Gulile su trukinju, pobirale fažol ili pospravile okolo kući. S 18 let danaska je najbitneja stvor dobit patente i peljat vituru. Nekada je s 18 let najbitnija stvor bila dobit bičikletu. Ja penson da je nekadar bilo dosti bolje i da su se preteli više kapili i da su više mogli gonat, nego danas. Današnji mlodi bi mogli navadit nešto od starejih i onda bi si bili kuntenteji.

Gloria Kiršić

Mlodi danaska

Koko ca si vi već i znate, danaska deca ne hode normalno va školu od septembra do juna koko ca su nekada hodili, nego su doma spreda kompjuterah i samo slušaju te maještre i muce se ko blogo napisat zadaću. Ta šupidasti virus se je kambjo. Deca nemoraju više nanke hodit va školu, ne moru nanke vonka poč co popit i prit doma kad mat i otac nedelju jutro pijeju kafe. Danas kada greju vonka, greju co pojes i popit i na pol noći više ni nicega, nanke da ti je huje nemores nikega noć. Fala bogu da nismo zaprti koko i va veleh grodah va onih gojbah od stani od 45 kvadrati pa moremo poč prošećat oko kući, peljat bicikletu po selah ili po boške ke fala bogu je koliko ćete. Vidin da se je puno ljudi zaprlo vose, zgubili preteli, toliko su postali leni da hi ni volja nanke živet, decu napisat kakovu zadaću, a nedaj

boh da bi co navadili dok su preko kompjuterah va škole. Retko ki se nanke ujutro prebuce va normalnu robu i stane se od pustelji. Moja generacija i ja, rojeni smo 2003./2004. leta i vo leto smo maturanti. Ceka nas puno muki za navadit te lekcije za poč na maturo. Ca je najhuje, brzo moramo prijavit predmete keh ćemo i polagat, a samo dragi boh nan more pomoć navadit toliko tega. Saki od nas sada mora zibrat ono ca će delat i scen će se bavit celi život! Nekega već od rojenja interesojo medigi, nekega farmačisti, nekega pisat vijesti za foji, nekega papiri, a neki i koludrice... Vervan da će neki od nas delat i va škole ili va vrtiče. Koko ca nan noneti vajka receju, moramo bit vredni, dobri, vajka pomoć, potrudit se, a najbitneje je da ne zgubimo šperoncu i se će prit dobro nakraje vonka!

► Frklica

Leonarda
Bubić

Prontali smo jedon intervju s našo drago pretelico i školsko kolegico Danijelo Daić, ka je pred mesec don na Internetu otprla svoj book-blog. Danijela je maturantica va Srednje škole Mate Blažine Labin ko joko pježo kupevat i štet libreti. Anke je članica naše Medijske grupe.

Da bi nan lakše bilo pocet, Danijela nan je špjegala ca je to book-blog: *“To je jena padina na internete kede su glavna teme libreti. Na takove padine morete saznat o saken librete kega son preštela nešto osnovno, ka je žanr i slično pa van i pomore da nojdete libreti ki će van se pježat i preštete hi anka vi.”*

“Jedon don mi je ta ideja prišla na mente i onda son rekla svojem preteli, bibliotekarije Majde Milevoj Klapčić i fameje. Vela motivacija mi je prišla kada son videla da so si joko kontenti s to mojo idejo. Pokle mi je bilo najhuje pošnet jer neson znala koliko ćun ja bit dobra va ten, ali onda so mi si oni doli velega kuraja i tako son pošnela.” – rekla je Danijela, kad son je pitala kako si je dola kuraja za to pošnet.

Ta njeni book-blog ima propjo štosno i sinpatiko ime pa nan je rekla od kudar to i ku je kakova šcorica zoda tega: *“To sinpatiko ime prišlo je vonka nakon joko*

puno vremena ca smo si si mi razbijali glovo kuko bi mi se padina mogla zvat. I onda son jedon don bila va knjižnice, kada je moja pretelica Leonarda prišla na ideju “frklica”. Frklica zato jer va proven živote iman brkasti vlosi, a po mene anke dobro gona o mojen vrcaksten karaktere.”

Za napisat to recenziju mora puno besed znat, ma anke ca se va ten librete trefilo. Kad je beseda o lejti i kako nji pride inspiracija za to napisat, Danije-

la bi rekla: “Lejin od vavek, od kad son bila mića. Libreti so me vajka pježali. Da moren reć da mi je neki bi inspiracija, ni. Jednostavno mi se to pježo i to je nešto va cen uživan.”

“Libreti su moj mir i punjenje baterijah. Ko ca saki don volin baren malo poč hodit na freško arijo, tako anke iman radi citat. S njimi koko da ujden ća od stvarnega sveta jušto na moment, putujen po celen svete i bi se reklo „no stress“.” - rekla je Frklica kad son je pitala ca nje prežentivaju libreti.

Danijela svoj libar nikad ne pusti, a šteje: *“Sadre! Neki put kad mi robi mir i tišina skrijen se nedre kede son soma, a drugi put ca se mene tiče moren i mesred neke oštariji, po lete na plaže, pa čak i va pauzah med uri va škole. Po ten pitanje neson delikata, samo onako kuko mi se pježo.”*

Za kraj, interešalo me ca nji je rekla kompanija i njeni poznanici na to, istaknula je: *“Si so bili joko kuntenti zbog tega i bili so mi vela podrška. Da ni bilo njih, ni pol tega ne bin storila.”*

Danijele želin puno sreći i da još puno libret prešte. Hodite anke vi na njeno padino pa si nojdete libar ka bi Van se moga i zapježat.

OPIS PROJEKTA

Projekt je osmišljen na način da se ciljanim skupinama pruži što više različitih vrsta kulturnih i umjetničkih aktivnosti tokom godine, a koje su dio cjelogodišnjeg programa DKC Lamparna. Većina aktivnosti osmišljena je za mlade i stare, a jedan manji i za djecu koji se u ovom projektu tretiraju kao posebna grupa. S obzirom na različite potrebe ciljanih grupa aktivnosti se provode odvojeno za 3 grupe korisnika. Sve aktivnosti imaju participativan pristup prema korisnicima te se temelje na metodologiji aktivnog sudjelovanja, koja promiče ciljane skupine u sukreatore umjetničkih djela. Jedan od najviše korištenih digitalnih kanala u projektu bit će upravo platforma zoom koja je i stvorena kako bi omogućila aktivnu interakciju velikog broja sudionika. Neke od projektnih aktivnosti će biti oblikovane u toku projekta kroz odabir umjetnika i njihovih projekata putem javnih natječaja. Na ovaj način se potiče i suvremene umjetnike ne da koriste digitalne tehnologije samo za vlastite stvaralačke svrhe, već i za participativan pristup te rad sa što većim brojem korisnika. Projekt predlaže novi online programski pravac DKC Lamparna u kojem se niz kulturnih aktivnosti namijenjenih ciljanim skupinama (djeca, mladi i stari) razvija i provodi u virtualnom prostoru. Sve aktivnosti imaju participativan pristup te se temelje na aktivnom sudjelovanju korisnika, koji ih pretvara u ravnopravne sudionike procesa stvaranja umjetničkih djela. Na taj način se unaprjeđuje korištenje digitalnih tehnologija kod ciljanih skupina kao i njihove kreativne vještine, povećava društvena interakcija i socijalna inkluzija te smanjuje osjećaj izoliranosti u novim 'kriznim' vremenima.

PROJEKT:

Društveno kulturni centar Lamparna online

KORISNIK:

Labin Art Express XXI (L.A.E. XXI), Rudarska 1, 52220 Labin, www.lae.hr, e-mail: lae@pu.t-com.hr, Tel: +385.52.857041

PARTNERI:

Istarska kulturna agencija, Labin Zdravi Grad, Udruga Istarski ugljenokopi Raša

TRAJANJE PROJEKTA:

06.07.2021. – 05.07.2022.

UKUPNA VRIJEDNOST PROJEKTA:

493.187,60 HRK

Bespovratna sredstva osigurana su iz Državnog proračuna Republike Hrvatske (15%) i iz Europskog socijalnog fonda (85%)

KONTAKT:

L.A.E. XXI, Tina Gaspari, tina@lae.hr, 095.8402666

www.strukturnifondovi.hr

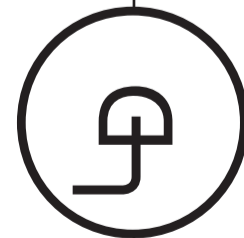
www.esf.hr

1991.-2021.
Aut Vincere,
Aut Moriri

Labin
Art
Express

KONTAKT: L.A.E. XXI, Tina Gaspari, tina@lae.hr, 095.8402666

Projekt je sufinancirala Europska unija iz Europskog socijalnog fonda.

IMPRESUM

Ovaj broj Đornalina kreiran je kroz tri online Zoom radionice održane 7., 12. i 14. 11.2021.

UREDNIK: Bruno Falco

IZDAVAČ/KORISNIK: Labin Art Express XXI, Rudarska 1, 52220 Labin, www.lae.hr, +385.52857041

SADRŽAJ PUBLIKACIJE ISKLJUČIVA JE ODGOVORNOST LABIN ART EXPRESSA XXI